

[Elsø-Merete Ross.]

afsættes til de forskellige opgaver. Der angives intet om, i hvilket forhold beløbene til de enkelte opgaver skal stå til hinanden. Det gør der f. eks. i reglerne for statens kunstfond. Hvorfor har man ikke fundet det rimeligt at gøre noget lignende her? Skal beløbene gradueres nedefter efter den rækkefølge, hvori opgaverne er nævnt i § 11?

I stedet for det tidligere foreslåede filmråd på 3 personer, der skulle beskikkes for 3 år og ikke umiddelbart kunne genvælges, foreslås nu 2 filmkonsulenter, der ansættes for 2 år, men kan genansættes. Der står ikke noget om hvor længe og hvor mange gange. Filmrådet kunne disponere over de midler, bestyrelsen stillede til dets rådighed. Filmkonsulenterne kan kun indstille til bestyrelsen. Det vil sige, at den bestyrelse, der er valgt for 4 år, har den virkelige magt med hensyn til produktionen. Ganske vist håber ministeren, at bestyrelsen vil rette sig efter konsulenterens indstilling. Håbet beskæmmer ingen, men giver heller ikke nogen garanti. Det forekommer det radikale venstre, at der her er mange indbyggede konfliktmuligheder.

I modsætning til sidste år er statens filmcentral medtaget i lovforslaget, men forudsættes også her finansieret ved almindelige finanslovbevillinger fra og med finansåret 1973-74. Statens filmcentrals distributionsafdeling tænkes henlagt under den påtænkte landscentral for undervisningsmidler. Man tænker sig produktionen af undervisningsfilm henlagt til et selvstændigt, centralt, filmfagligt organ, idet man vil sikre, at der ikke længere anlægges ringere filmfaglige kvalitetskriterier for undervisningsfilm end for film med rent kunstnerisk sigte. Det er jeg meget tilfreds med.

Kortfilmrådet, som ofte er blevet kritiseret, vil blive ophævet, og al produktion og indkøb af kortfilm, både til undervisning og med rent kunstnerisk sigte, vil blive samlet under statens filmcentral, som skal ledes af en bestyrelse på 9 medlemmer. Jeg håber, vi i udvalget kan drøfte, om det er den bedste løsning.

I bemærkningerne står der, at statens filmcentral udvælger spillefilm og kortfilm til distribution i Grønland. Da der blandt medlemmerne af bestyrelsen ikke nævnes en repræsentant fra Grønland eller Grønlands-

ministeriet, vil jeg gerne spørge, om man på anden måde sikrer sig, at de film, der sendes til Grønland, svarer til, hvad grønlænderne selv mener at have mest behov for og lyst til.

Af hensyn til vort eventuelle medlemskab af fællesmarkedet er der givet en definition af, hvad man forstår ved en dansk film, og i hvilke tilfælde en co-produceret film delvis kan sidestilles med en dansk film og dermed være berettiget til filminstitutts støtteforanstaltninger. De forskellige beskyttelsesregler for nuværende bevillingshavere i en overgangsperiode kan vi tilslutte os.

Den nuværende regering tager det ikke så tungt med fremtidige statsudgifter. I det radikale venstre vil vi gerne støtte en aktiv kulturpolitik og erkender, at filmkunsten er en del deraf. Men alligevel kunne man måske nok ønske, at man så hele det kulturelle felt i sammenhæng og overvejede, om det er på filmens område, hele den øgede statsudgift skal anvendes, eller om der er større behov på andre områder.

Det radikale venstre nærer skepsis over for en del enkeltheder i forslaget, men er rede til at gå ind i et udvalgsarbejde, der kan føre til et positivt resultat.

Poul Dam: Det foreliggende lovforslag vidner jo om, at der i sidste samling blev foretaget et grundigt udvalgsarbejde om det da foreliggende lovforslag. En række detaljer er nu blevet ændret som følge af de drøftelser, man havde dengang. Jeg tror, at det forslag, vi nu har fået, er et velegnet grundlag for drøftelserne i udvalget, således at det kan lade sig gøre at komme igennem med en ny filmlov i indværende samling.

Det er der brug for af mange grunde. Der er brug for det, for at forholdene omkring filmfonden og alle de dertil hørende institutioner kan blive afklaret, og for at statens filmcentral endelig kan blive placeret varigt og rigtigt. Statens filmcentral har jo i en række år levet en underlig ingenmandslandtilværelse, hvor man ikke vidste, om man var købt eller solgt; det eneste, man vidste var, at man ikke havde penge til at løse de opgaver, som skulle løses.

Der er også brug for det, fordi filmbranchen så langtfra er den lukrative industri, som man engang troede at den var. Jeg er klar over, at den har aldrig været så lukra-